

Kniha Daniel — číslo čtyřicet jedna

Pavlova prorocká služba: spojení starověkého Izraele s duchovním Izraelem

Jeff Pippenger

2024-01-05

Apoštol Pavel byl spojovacím článkem mezi starověkým Izraelem a duchovním Izraelem, neboť jeho služba, jeho jméno, jeho osobní okolnosti i jeho prorocké dílo o této pravdě všechny vydávají svědectví. Označil sám sebe za nejmenšího z apoštolů, protože pronásledoval Boží lid.

Neboť já jsem nejmenší z apoštolů, nejsem hoden být nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval církev Boží. 1 Korintským 15,19.

Jméno, které dostal při obrácení, bylo Pavel, což znamená malý nebo nepatrný, neboť byl nejmenší z apoštolů. Jeho původní jméno však bylo Saul, což znamená „vyvolený“.

Ananiáš odpověděl: Pane, slyšel jsem od mnohých o tomto muži, kolik zlého učinil tvým svatým v Jeruzalémě; a zde má od velekněží moc spoutat všechny, kdo vzývají tvé jméno. Ale Pán mu řekl: Jdi; neboť on je mi vyvolenou nádobou, aby nesl mé jméno před pohany, králi i syny Izraele. Skutky 9,13–15.

Saul byl „vyvolenou nádobou“, aby nesl evangelium pohanům, avšak nejprve musel být obrácen a pokořen v Pavla (malého), neboť bude potřebovat být mocný. Pavel rozuměl, že jeho síla spočívala v jeho malosti, neboli v jeho slabosti.

A abych se pro množství zjevení nepovyšoval nad míru, byl mi dán osten do těla, satanův posel, aby mne bil pěstmi, abych se nepovyšoval nad míru. Pro tuto věc jsem třikrát prosil Pána, aby ode mne odstoupila. Ale řekl mi: Má milost ti stačí; neboť má moc se dokonává v slabosti. Nejraději se tedy budu spíše chlubit svými slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. Proto mám zalíbení ve slabostech, v potupách, v nedostacích, v pronásledováních, v úzkostech pro Krista; neboť když jsem slabý, tehdy jsem silný. 2 Korintským 12,7–10.

Saul byl „vyvolen“, avšak aby byl silný, byl učiněn malým (Pavel). Byl vybrán, aby nesl evangelium pohanům, avšak zčásti byl vyvolen pro svou znalost Starého zákona.

Zvláště proto, že vím, že se výborně vyznám ve všech obyčejích a otázkách, které jsou mezi Židy; proto tě prosím, abys mne trpělivě vyslechl. Můj způsob života od mládí, který byl od počátku mezi mým vlastním národem v Jeruzalémě, znají všichni Židé; ti mne znali od samého počátku, jestliže by chtěli vydat svědectví, že jsem žil jako farizeus podle nejprísnější sekty našeho náboženství. Skutky 26,3–5.

Saul byl vzděláván Gamaliel, který byl považován za jednoho z největších učitelů Písem Starého zákona.

Žádosti bylo vyhověno a „Pavel se postavil na schody a pokynul lidu rukou.“ Toto gesto upoutalo jejich pozornost, zatímco jeho vystupování budilo úctu. „A když nastalo veliké ticho, promluvil k nim hebrejským jazykem a řekl: Muži, bratři a otcové, slyšte nyní mou obhajobu

před vámi.“ Při zaznění známých hebrejských slov „zachovali ještě větší ticho“ a v tomto všeobecném utišení pokračoval: „Já jsem vpravdě muž, Žid, narozený v Tarsu v Kilikii, avšak vychovaný v tomto městě u nohou Gamalielových a vyučený podle nejpřesnějšího způsobu zákona otců, horlivý pro Boha, jako jste dnes vy všichni.“ Nikdo nemohl popřít výroky apoštola, neboť skutečnosti, na něž se odvolával, byly dobře známy mnohým, kteří dosud žili v Jeruzalémě.“ Skutky apoštolů, 408.

Saul nebyl vyvolen náhodně a jedním z konkrétních účelů Pavlovy služby bylo přemostit posvátné dějiny doslovného Izraele s posvátnými dějinami duchovního Izraele. V souvislosti s touto skutečností se stal autorem většiny Nového zákona. Jedna kapitola z jeho spisů vymezuje oporu pro rámec poselství prvního anděla a také pro rámec poselství třetího anděla. Tato pasáž je pomníkem v dějinách adventismu, který vyznačuje rozdíl mezi moudrými a pošetilými na počátku i na konci adventismu.

Prosíme vás pak, bratří, vzhledem k příchodu našeho Pána Ježíše Krista a k našemu shromáždění k němu, abyste se nedali hned vyvést z mysli ani znepokojit, ať již duchem nebo slovem nebo listem, jako by od nás, jako by den Kristův již nastával. Ať vás nikdo žádným způsobem nesvede. Neboť ten den nenastane, dokud nejprve nepřijde odpadnutí a nebude zjeven člověk hříchu, syn zatracení, který se staví proti všemu a povyšuje se nade vše, co sluje Bůh nebo čemu se vzdává božská pocta, takže sám jako Bůh usedá v chrámu Božím a vydává se za Boha. Nepamatujete se, že jsem vám o tom říkal, když jsem byl ještě u vás? A nyní víte, co jej zadržuje, aby byl zjeven ve svůj čas. Neboť tajemství nepravosti již působí; jen musí být odstraněn ten, kdo je dosud zadržuje. A tehdy bude zjeven ten Bezbožník, kterého Pán zahubí dechem svých úst a zničí jasem svého příchodu; ten, jehož příchod se děje podle působení satana se vši mocí a znameními a lživými divy a se všelikým klamem nepravosti v těch, kteří hynou, protože nepřijali lásku k pravdě, aby mohli být spaseni. A proto na ně Bůh pošle mocné poblouzení, aby uvěřili lži, aby byli odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, nýbrž si oblíbili nepravost. 2. Tesalonickým 2,1–12.

Kontextem tohoto úseku je úvaha o tom, kdy se Kristus podruhé vrátí. Pavel Thessalonickým připomíná, že na tuto otázku již dříve odpověděl, když řekl: „Což se nepamatujete, že jsem vám to povídal, ještě byv u vás?“ Pavel se snažil zabránit tomu, aby byli bratří oklamáni ve věci „příchodu našeho Pána Ježíše Krista a našeho shromáždění k němu“.

Historikové uvádějí, že polovina poselství Williama Millera byla založena na jeho určení dvou tisíc tří set let z Daniele, kapitoly osm, verše čtrnáctého. Druhou polovinu jeho poselství, která někdy nebývá rozpoznána, tvoří jeho práce při vyvracení falešných učení týkajících se druhého příchodu Krista.

Na základě falešné jezuitské metodologie vzniklo (a dosud přetrvává) významné falešné učení, proti němuž William Miller soustavně vystupoval. Bylo to falešné učení, že druhému příchodu Páně předchází tisíc let pokoje nazývaných „časné milénium“, proti němuž se stavěla i sestra Whiteová.

Millerovo dílo také potvrzovalo pravdu o doslovném návratu Krista v protikladu k různým nepravým představám o miléniu, které byly v jeho době rozšířené. Pavel se v 2. Tesalonickým

zabývá druhým příchodem, a tak tato pasáž tvořila součást Millerova chápání doslovného druhého příchodu. Tato kapitola byla pro Millera „přítomnou pravdou“.

Pavel vymezuje důležitou posloupnost událostí spojených s druhým příchodem a zároveň podává logické zdůvodnění, proč Thesaloničtí nemají očekávat návrat Páně za svého života. Pavel říká: „Prosíme vás pak, bratří, ohledně příchodu našeho Pána Ježíše Krista a našeho shromáždění k němu.“ Slovo „prosíme“ znamená dotazovat se. Pavel rozvažuje jednotlivé prvky spojené s druhým příchodem a vede své posluchače jakýmsi druhem dotazování, určeným k tomu, aby u jeho posluchačů vyvolal rozbor jeho logiky.

Struktura jeho logiky spočívá v tom, že dříve než se Kristus podruhé vrátí, musí být papežství rozpoznáno a musí vládnout, a že dříve než se papežství objeví v dějinách, musí nastat odpadnutí. Odpadnutí bylo ještě budoucí, takže příchod papežství ležel ještě za ním. Jak tedy mohl být někdo sveden k domněnce, že Kristův návrat je blízko? Používá několik symbolů papežství, aby objasnil, která moc je to, jež je zjevena po odpadnutí. Nazývá papežství „člověkem hříchu“, oním „bezbožníkem“, „synem zatracení“ a „tajemstvím nepravosti“. Sestra Whiteová jasně uvádí, že to vše jsou symboly označující papežství.

„Avšak před příchodem Krista se měly v náboženském světě odehrát důležité události, předpověděné v proroctví. Apoštol prohlásil: ‚Nedejte se hned vyvést z mysli ani znepokojit, ani duchem, ani slovem, ani listem jako by od nás, jako by den Kristův již nastával. Ať vás nikdo žádným způsobem nesvede; neboť ten den nenastane, dokud napřed nepřijde odpadnutí a nebude zjeven člověk hříchu, syn zatracení; který se protíví a povyšuje nade všechno, co slove Bůh nebo čemu se vzdává božská pocta, takže sám jako Bůh zasedne v chrámu Božím a bude vydávat sám sebe za Boha.‘

„Pavlova slova neměla být nesprávně vykládána. Nemělo se učit, že on na základě zvláštního zjevení varoval Tesalonické před bezprostředním příchodem Krista. Takové stanovisko by způsobilo zmatek ve víře; neboť zklamání často vede k nevíře. Apoštol proto bratry varoval, aby nepřijímali žádné takové poselství, jako by pocházelo od něho, a dále zdůraznil skutečnost, že papežská moc, tak jasně popsána prorokem Danielem, teprve měla povstat a vést válku proti Božímu lidu. Dokud tato moc nevykoná své zhoubné a rouhavé dílo, bylo by pro církev marné vyhlížet příchod svého Pána. ‚Což si nevzpomínáte,‘ tázal se Pavel, ‚že jsem vám o tom říkal, když jsem byl ještě u vás?‘“

„Strašné byly zkoušky, které měly dolehnout na pravou církev. Již v době, kdy apoštol psal, začalo působit ‚tajemství nepravosti‘. Události, které měly nastat v budoucnu, měly být ‚podle působení satanova se vši mocí a znameními i lživými zázraky a se všelikým svodem nepravosti v těch, kdo hynou.‘“

„Zvláště slavnostní je apoštolovo prohlášení o těch, kdo by odmítli přijmout ‚lásku k pravdě‘. ‚Proto,‘ prohlásil o všech, kdo by úmyslně zavrhlí poselství pravdy, ‚Bůh na ně sešle mocné blouzení, aby uvěřili lži; aby byli odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, nýbrž našli zalíbení v nepravosti.‘ Lidé nemohou beztrestně odmítat varování, která jim Bůh ve svém milosrdenství posílá. Od těch, kdo vytrvale odvracejí se od těchto varování, Bůh odnímá svého Ducha a ponechává je klamům, které milují.“ Skutky apoštolů, 265, 266.

Ačkoli sestra Whiteová přímo ztotožňuje „člověka hříchu“, onoho „bezzákonného“, „syna zatracení“ a „tajemství nepravosti“ z Pavlova úryvku a nazývá jej „papežskou mocí“, říká ještě více. Ztotožňuje totiž, že tyto symboly, jichž Pavel použil k označení římského papeže, byly převzaty z knihy Daniel, když prohlásila: „Apoštol proto bratry varoval, aby nepřijímali žádné takové poselství, jako by přicházelo od něho, a dále zdůraznil skutečnost, že papežská moc, tak jasně popsaná prorokem Danielem, měla teprve povstat a vést válku proti Božímu lidu. Dokud tato moc nevykoná své smrtící a rouhavé dílo, bude pro církev marné vyhlížet příchod svého Pána.“ Pavel zakládal tu část poselství Tesalonickým, která ztotožňovala papežství, na Danielovi, kapitole jedenácté, a verši třicátém šestém.

A král bude jednat podle své vůle; a vyvýší se a zvelebí se nade každého boha a proti Bohu bohů bude mluvit podivuhodné věci a povede se mu dobře, dokud se nenaplní rozhořčení; neboť to, co je určeno, se stane. Daniel 11,36.

Když Pavel označuje papeže slovy „jenž se protiví a povyšuje nade všecko, co slove Bohem aneb čemu se náboženství děje; takže se jako Bůh posadí v chrámu Božím, ukazuje sebe, jako by byl Bůh“, parafrázoval tím proroka Daniele v jeho popisu „krále“, který jednal „podle své vůle“ a povýšil „sebe a“ vyvyšoval „sebe nade všecko božstvo“. Papež je tím králem, který mluví „podivné věci proti Bohu bohů“, a papež je tou mocí, která měla „prospívati, dokud by se“ první „hněv“ „nedokonal“ roku 1798.

Daniel jedenáct, verš třicátý šestý, je naprosto nezbytné správně pochopit, má-li být správně pochopen nárůst poznání v roce 1989. Z tohoto důvodu bylo falešné učení, že králem v tomto verši byla Francie, jak je zavedl Uriah Smith, uvedeno již v první generaci adventismu (1863 až 1888). Smith změnil text verše třicátého šestého z „toho“ krále (jímž je papežství, které bylo popisováno v předchozích verších) na „nějakého“ krále (jakéhokoli krále), aby mohl ateistické Francii připsat charakteristiky bohoslužebného stylu Říma; to však byl pouze odrazový bod k prosazení jeho oblíbené teorie, že ve verši čtyřicátém a dále je králem severu Turecko.

Satan se již brzy začal snažit zastříti skutečnost, že králem v tomto verši je papežství, a právě apoštol Pavel poskytuje Danielovu svědectví druhého svědka této skutečnosti. Sestra Whiteová poskytla třetího svědka.

Satan se snažil nejen zastříti pravdu o tom, že králem v tomto verši je papežství, nýbrž tím, že odvedl pozornost od pravdy obsažené v tomto verši, také zatemnil význam toho, co ve verši představovalo „rozhorlení“. Papežství v tomto verši mělo prospívat až do roku 1798, kdy mu byla zasazena jeho smrtelná rána. Rok 1798 je koncem dvou tisíc pěti set dvaceti let Božího rozhorlení, které bylo vykonáváno proti severnímu království Izraele, počínaje rokem 723 př. Kr.

Kdyby adventismus v roce 1863 hájil a zastával „sedm časů“, bylo by pro Uriaha Smithe prakticky nemožné, aby si mohl dovolit takovou pošetilst ohledně verše třicet šest, neboť „rozhořčení“ by bylo chápáno jako znázornění prvního Božího rozhořčení v rámci „sedmi časů“, a tudíž by nemělo vůbec žádnou souvislost s Francií. Nárůst poznání v roce 1989 je v tomto oddílu podpořen Pavlem, a z tohoto důvodu se Pavlovo varování v daném oddílu týkající se těch, kdo nepřijímají lásku k pravdě, nýbrž přijímají mocné poblouzení, vztahuje na jejich odmítnutí pravd, které Pavel v daném

oddílu předkládá. Jednou z těchto pravd je správná identifikace krále severu v Danielovi, kapitole jedenácté, verších čtyřicet až čtyřicet pět.

V dané pasáži, poté co Pavel označí římského papeže, uvádí sled událostí na konci světa, které vedou ke Druhému příchodu Krista, jenž je předmětem dané pasáže. Říká: „tehdy bude zjeven ten Bezbožník.“ Tím „bezbožníkem“ je papež, „kterého Pán zahubí dechem svých úst a zničí jasem svého příchodu.“ Poté Pavel říká: „A pak přijde ten, jehož příchod se děje podle působení satanova se vši mocí, znameními a lživými zázraky.“ Ježíš je ten, „jehož příchod se děje podle působení satanova.“

Satanovo zázračné působení je období od brzy přicházejícího nedělního zákona až do chvíle, kdy povstane Michael a lidská doba milosti se uzavře. Satan během sedmi posledních ran, které jsou vylévány od uzavření doby milosti až do Kristova návratu, nekoná žádné zázraky.

„Kristus praví: ‚Po jejich ovoci je poznáte.‘ Jsou-li ti, skrze něž jsou působena uzdravení, naklonění na základě těchto projevů omlouvat své zanedbávání Božího zákona a setrvávat v neposlušnosti, pak z toho nevyplývá, že mají velkou Boží moc, i kdyby měli moc v jakémkoli a sebevětším rozsahu. Naopak, je to divotvorná moc velkého svůdce. Je přestupníkem mravního zákona a používá každý prostředek, který je schopen ovládnout, aby oslepil lidi vůči jeho pravé povaze. Jsme varováni, že v posledních dnech bude působit znameními a lživými zázraky. A v těchto divech bude pokračovat až do uzavření doby milosti, aby na ně mohl ukazovat jako na důkaz, že je andělem světla, a ne temnoty.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, 911.

Pavel uvádí, že nastane odpadnutí, které bude předcházet zjevení papežství, a že Kristův druhý příchod se uskuteční „po“ podivuhodném působení satana. Satanovo podivuhodné působení začíná nedělním zákonem ve Spojených státech a končí příchodem ukončení doby milosti a sedmi posledních ran. Satanovo podivuhodné působení začíná nedělním zákonem ve Spojených státech.

„Výnosem, který bude prosazovat ustanovení papežství v rozporu se zákonem Božím, se náš národ zcela odtrhne od spravedlnosti. Když protestantismus vztáhne svou ruku přes propast, aby uchopil ruku římské moci, když se přes hlubinu natáhne, aby si podal ruku se spiritismem, když pod vlivem tohoto trojitého spojení naše země zavrhne každou zásadu své Ústavy jakožto protestantské a republikánské vlády a učiní opatření pro šíření papežských nepravd a klamů, tehdy můžeme vědět, že nastal čas podivuhodného působení satana a že konec je blízko.“ Testimonies, svazek 5, 451.

Nedělní zákon je koncem šestého království, zemské šelmy ze třinácté kapitoly Zjevení. Zemská šelma začala vládnout na konci tisíce dvou set šedesáti let papežské vlády v roce 1798. Papežství tedy bylo zjeveno v roce 538, ačkoli jeho dílo zmocnit se vlády nad světem bylo činné již tehdy, když Pavel psal svá slova. Před rokem 538 mělo nastat odpadnutí, které předcházelo zjevení člověka hříchu, sedícího v chrámu Božím.

Opadnutí bylo znázorněno církví v Pergamu, když křesťanská církev učinila kompromis s náboženstvím pohanství, jak to symbolizovala osoba císaře Konstantina. Pavel označoval prorocké mezníky, které se musí naplnit před druhým příchodem Krista. Poté, co zopakoval to, čemu již

dříve Tesalonické vyučoval, se jich táže, zda si nepamatují, že je těmto pravdám již dříve učil. Poté jim připomíná, že by si měli rovněž pamatovat, že je učil, že moc, která „zdržuje“, papežství, aby ono „mohlo být zjeveno ve svůj čas“. Slovo „zdržuje“ znamená zadržovat. Slovo „zdržuje“ je později v téže pasáži přeloženo jako „nyní zdržuje“.

Tento oddíl je tedy správně vyjádřen takto: „A nyní víte, co zdržuje papežství, aby papežství bylo zjeveno ve svůj čas. Neboť tajemství nepravosti (papežství) již působí; jen ten, kdo nyní zdržuje papežství, bude nadále zadržovat papežství, dokud nebude odstraněn z cesty.“ Když William Miller rozpoznal tento oddíl v Tesalonickém, uvědomil si, že mocí, která v roce 538 bránila papežství vystoupit na trůn země, byl pohanský Řím, a že pohanský Řím bude zadržovat vzestup papežské moci, dokud nebude pohanský Řím „odstraněn z cesty“.

„Během dvanácti let, kdy jsem byl deistou, četl jsem všechny dějiny, které jsem mohl nalézt; nyní jsem však miloval Bibli. Učila o Ježíši! Přesto mi ještě značná část Bible zůstávala nejasná. V roce 1818 nebo 1819, když jsem rozmlouval s přítelem, jehož jsem navštívil a který mě znal a slýchal mluvit v době, kdy jsem byl deistou, zeptal se mě dosti významným způsobem: ‚Co soudíš o tomto textu a o onom?‘ a odkazoval přitom na staré texty, proti nimž jsem jako deista namítal. Rozuměl jsem, kam míří, a odpověděl jsem: Dáte-li mi čas, povím vám, co znamenají. ‚Kolik času chcete?‘ Nevím, odpověděl jsem, ale povím vám to; neboť jsem nemohl uvěřit, že by Bůh dal zjevení, jemuž by nebylo možno porozumět. Tehdy jsem se rozhodl studovat svou Bibli s přesvědčením, že mohu zjistit, co měl na mysli Duch svatý. Jakmile jsem však toto rozhodnutí učinil, přišla mi na mysl myšlenka: ‚Předpokládejme, že naleznete oddíl, jemuž nebudete moci porozumět; co pak učiníte?‘ Potom mi přišel na mysl tento způsob studia Bible: Vezmu slova takových oddílů, budu je sledovat napříč Bibli a tímto způsobem zjistím jejich význam. Měl jsem Crudenovu konkordanci, která je podle mého soudu nejlepší na světě; vzal jsem tedy ji i svou Bibli, usedl ke svému psacímu stolu a nečetl nic jiného, kromě trochu novin, neboť jsem byl rozhodnut poznat, co má má Bible na mysli.“

„Začal jsem u Genesis a četl jsem dále pomalu; a když jsem dospěl k textu, jemuž jsem nemohl porozumět, prohledával jsem Bibli, abych zjistil, co znamená. Poté, co jsem takto prošel Bibli, ó, jak jasně a slavně se pravda zjevila! Nalezl jsem to, co jsem vám kázal. Byl jsem přesvědčen, že sedm časů skončilo v roce 1843. Potom jsem přišel ke 2300 dnům; ty mě přivedly ke stejnému závěru; avšak vůbec jsem nepomýšlel na to, že bych měl zjistit, kdy přijde Spasitel, a nemohl jsem tomu uvěřit; ale světlo na mne dopadlo tak mocně, že jsem nevěděl, co si počít. Nuže, pomyslel jsem si, musím nasadit ostruhy i uzdu; nepůjdu rychleji než Bible a nezůstanu za ní pozadu. Cokoli Bible učí, toho se budu držet. Ale přece tu byly některé texty, jimž jsem nemohl porozumět.“

„Tolik o jeho obecném způsobu studia Bible. Při jiné příležitosti vyložil svůj způsob, jak určoval význam textu, který máme před sebou — význam výrazu ‚the daily‘. ‚Četl jsem dále,‘ pravil, ‚a nemohl jsem nalézt žádný jiný případ, kde by se tento výraz vyskytoval, než v Danielovi. Potom jsem vzal ta slova, která s ním stála ve spojení: ‚take away‘. On odejme the daily, ‚od času, kdy the daily bude odňato,‘ atd. Četl jsem dále a domníval jsem se, že v tom textu nenaleznu žádné světlo; nakonec jsem dospěl k 2 Tesalonickým 2,7–8. ‚Neboť tajemství nepravosti již působí; jen ten, kdo nyní zdržuje, bude zadržovati, dokud nebude vzat z cesty; a

tehdy bude zjeven ten bezbožník,“ atd. A když jsem dospěl k tomu textu, ó, jak jasně a slavně se pravda ukázala! Tady to je! to je ‚the daily‘! Nuže, co nyní Pavel míní výrazem „ten, kdo nyní zdržuje“, neboli překáží? Výrazem „člověk hříchu“ a „ten bezbožník“ je míněno papežství. Nuže, co je tím, co brání tomu, aby bylo papežství zjeveno? Inu, je to pohanství; tedy ‚the daily‘ musí znamenat pohanství.‘ William Miller, Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65, 66.

Bez porozumění tomu, že „ustavičná oběť“ v knize Danielově byla symbolem pohanství, by Miller jen stěží mohl rozvinout rámec, na němž vystavěl svou prorockou strukturu. „Ustavičná oběť“ se v knize Danielově vyskytuje pětkrát a vždy po ní následuje symbol papežství. Důkaz, že „ustavičná oběť“ v knize Danielově představuje pohanství, se nachází v Pavlově listu Tesalonickým. Nachází se tam jedno z nejzávažnějších varování v Božím slově, neboť tam Pavel jasně prohlašuje, že těm, kdo nemilují pravdu, bude sesláno mocné blouzení. Pravdou, která byla záměrně umístěna v listu Tesalonickým, bylo určení spojitosti pohanství s papežstvím; a odmítnout tuto pravdu znamená zaručit, že důsledkem takového odmítnutí bude ono mocné blouzení.

V příštím článku budeme v tomto tématu pokračovat.

Zastavte se a žasněte; volejte a křičte: jsou opilí, avšak ne vínem; potácejí se, avšak ne od opojného nápoje. Neboť Hospodin na vás vylil ducha hlubokého spánku a zavřel vaše oči; proroky a vaše vůdce, vidoucí, přikryl. A veškeré vidění se vám stalo jako slova zapečetěné knihy, kterou podávají tomu, kdo umí číst, se slovy: „Čti to, prosím.“ A on říká: „Nemohu, neboť je zapečetěná.“ A kniha je podána tomu, kdo neumí číst, se slovy: „Čti to, prosím.“ A on říká: „Neumím číst.“ Proto Hospodin řekl: „Poněvadž se tento lid ke mně přibližuje svými ústy a svými rty mě ctí, ale své srdce ode mne vzdálil, a jejich bázeň přede mnou je naučena podle lidského příkazu, proto, hle, budu dále podivuhodně jednat s tímto lidem, podivuhodně a zázračně; neboť moudrost jejich moudrých zahyne a rozumnost jejich rozumných bude skryta. Běda těm, kdo se hluboko skrývají, aby ukryli svůj úradek před Hospodinem, jejichž skutky jsou ve tmě a kteří říkají: ‚Kdo nás vidí? A kdo o nás ví?‘ Vaše převrácení věcí vzhůru nohama bude jistě pokládáno za hlínu hrnčirovu; neboť řekne snad dílo o tom, kdo je učinil: ‚Neučeníl mě?‘ Anebo řekne výtvar o tom, kdo jej vytvořil: ‚Neměl rozum?‘“ Izajáš 29,9–16.